

Lieve Mylou,

Het fijne gevoel dat we vorige week hadden na onze eerste try-outs in een bollenschuur in Julianadorp heeft bij mij alweer plaatsgemaakt voor agitatie. Onze voorstelling *Waagstukken* is in de maak. Er staat een begin van iets wat werkelijk heel leuk zou kunnen worden, maar o wat moet er nog veel gebeuren! Ik weet niet hoe het jou vergaat, maar de onrust zoemt bij ondergetekende alweer als een muggenzwerm door de geest. Liedjes, muziek, dialogen en grappen willen eruit, maar

persberichten, flyer teksten en filmpjes die NU af moeten slokken de tijd op.

Maar wat is het fijn om het dit keer samen te kunnen doen. Dat ik al die beslissingen over flyers, filmpjes, lay-outs, try-outs en

Hoe schop jij jezelf aan het werk, Mylou?

klussen tussendoor nu eens niet in mijn eentje hoeft te nemen, voelt als pure luxe. Toen we een jaar geleden besloten samen een programma te maken, dacht ik dat we samen dialogen en een rode draad zouden bedenken en dat ieder van ons ongeveer de helft van de liedjes zou schrijven. Dat we vorige week in een hutje op de hei zomaar samen twee liedteksten schreven en er en passant samen melodieën bij verzonnen had ik amper voor mogelijk gehouden. Maar het gebeurt allemaal en het is een mooie aanleiding om alle vastgeroeste ideeën die ik over mijzelf had als solitair opererend wezen eens lekker los te laten. Samenwerken is leuk en ik kan het! Met jou in elk geval wel. Toch blijft er voor ons allebei genoeg over wat we in ons eentje moeten doen. Zelf blijf ik het een eeuwige uitdaging vinden om in een leven vol gezinsperikelen, optredens en afspraken aan het echte creatieve werk toe te komen. Ik schrijf eens wat op, ik piel wat op een gitaar, zet kopjes koffie, praat met mijn kat en snauw een ongewenste beller af.

Het is een eindeloos om de hete brij heen draaien. Als er iets lukt ben ik, even, heel blij maar het proces zelf gaat bijna altijd met een hinderlijk gevoel van ongemak gepaard waar ik geen verklaring voor heb.

Ik las pas in het boekje *Dagelijkse rituelen* dat bijvoorbeeld Beethoven elke ochtend van exact zestig koffiebonen een kopje koffie zette voor hij aan het werk ging en dat Woody Allen een compulsieve doucher is. Truman Capote schreef zijn hele oeuvre in bed lurkend aan een sherryfles en Herman B. ging na een driedubbele Grand Marnier en een broodje ossenworst aan de slag. En nou ben ik natuurlijk benieuwd hoe jij dat aanpakt, Mylou. Hoe schop jij jezelf aan het werk als er niemand is die zegt 'morgen moet het af'? Hoe begin jij aan een nieuw lied in een leven vol dingen die nu eenmaal allemaal moeten gebeuren omdat je anders geen leven hebt?

X

Dorine

Lieve Dorine,

Had ik maar een pasklaar antwoord. Henny Vrienten vertelde me eens dat hij elke ochtend om zeven uur in het zwembad moest liggen voordat hij thuis aan het componeren sloeg. Renate Dorrestein had een speciale schrijftrui waar ze niet zonder kon. Maar wat ik zelf moet doen of laten... Zonder me met de grootmeester te willen vergelijken komt het toch het dichtst in de buurt van Karel Appels stokpaardje: ik rotzooi maar wat aan. Door het hele huis verspreid liggen mapjes met krantenknipsels en losse gedachten. Ik heb schriften vol halve refreinen en poëtisch geleuter. Ik zing ook geregeld zomaar een melodie in op m'n iPhone. Inspiratie en zin genoeg. Maar hallo zeg, voordat al die ingrediënten eindelijk eens bij elkaar komen ben ik vaak maanden en maanden verder. Want het is precies wat je zegt, het hoeft niet per se morgen af.

Laatst had ik weer wat verschillende optredens achter elkaar. Je kent het wel, moet je door je hele repertoire heen. Beginnen met *Wegwaaien*, eindigen met *Ze zijn weer thuis*, en wat daar dan tussenin allemaal? Een verschrikkelijke klus, want ergens aan beginnen is één ding, kiezen is misschien wel nog ondoenlijker. Toch kan ik op zulke bladermomenten overvallen worden door verbazing, trots en ja huppekee, door geluk. Dat ik dat allemaal bij elkaar geschreven heb! Al die liedjes, ooit aan begonnen, en afgemaakt ook nog. Mensen mee aan het lachen en het huilen gemaakt. Al die geordende gedachtes, al dat priegelwerk, al die hartstocht ook. Een eerste zin opschrijven, denken 'ja wat is dit nou eigenlijk,' daarna toch een tweede zin verzinnen en een derde en een vierde. Al een vleugje muziek in je achterhoofd horen. Niet weten met welke gedachte couplet twee moet beginnen. Er nu toch stiekem wel in beginnen te geloven. Uren later nog steeds maar negen goeie zinnen op papier hebben. Daar toch maar vast mee achter de toetsen gaan zitten. Zomaar eens wat akkoorden achter elkaar aan slaan. Liefst zonder enige harmonische logica. Een cadans ontwaren. Die eerste vier regels zingen, steeds harder en overtuigender. Vergeten boodschappen te doen. Dan maar de soep van gisteren. Anders dan jij hoeft ik al een paar jaar geen rekening meer te houden met een gezinssituatie. Frénk is vaak journalistiek de hort op en zet op tijden dat hij er wel is de ijskast vol gezonde producten waar ik me mee in leven houd. Goed, we gaan door. Met soep achter de elektrische piano of de vleugel gaan zitten. Even later terug naar de keuken voor een doekje. 's Nachts niet kunnen slapen omdat er een half lied door je kop dreunt. Nou ja, zoiets. Als ik echt begonnen ben, ben ik verloren.

X

Mylou

Dorine Wiersma (1967, links) studeerde klassieke gitaar en toert sinds 2003 met solo-programma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (11) en een stiefdochter Sophie (17). Ze woont in een dorp vlakbij Zeist, waar haar ouders wonen. **Mylou Frencken** (1966, rechts) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 22 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Met het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénk en is moeder van Madelief (23). Hartsvriendinnen Dorine en Mylou gaan dit najaar samen het theater in.

Ik heb schriften vol halve refreinen en poëtisch geleuter

